

A dēmon
ēs a papriō

fine ●
selection

K A E W E S T A

K A E W E S T A

A dĕmon
ĕs a papnő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Első rész

Arendházfő levele a lehető legjobbkor érkezett.

Loghor ihn Mortenor nagymester aznap is virradatkor kelt. Míg lovagjai az igazak álmát aludták, ő magára csatolta páncélját, pallosát, és kivezette az istállóból harci ménjét, hogy egy kiadós vágtaival kezdje meg a reggelt. Az őszi napsugarak megnyújtották az árnyékát; meleget alig adtak, csak a fényük szűrődött át a színes faleveleken. Loghor levágtatott a domboldalon. A menetszél hátrafújta ősz szálakkal csíkozott, sötét haját, lélegzete fehéren gomolygott a hús levegőben. Lovának patái felkavarták körülötte az avart, ahogy ráfordult a Mordinium felé vezető útra.

A város már ébredezett. A kereskedők és a helyi előkelőségek még javában húzták a lóbőrt, a kovácsműhelyek felől azonban messzire csendült a munka zaja. Még a határból is jól látszottak az ablakokban sorra kigyúló fények. Mordiniumot nem vette körül fal: ezen a vidéken se haramiák, se a többi városállam támadásától nem kellett tartani. Az első házak előtt, az út mentén posztoló két páncélos is csak az évszázados hagyomány jegyében őrizte a város álmát. Nagymesterük közeledtére mindketten vigyázzba vágták magukat, mellvértjükön szárnyakkal ékes korona domborodott. Loghor odaintett, ahogy elnyargalt előttük, de nem lassított.

Oldalra húzta a kantárszárat. Ilyenkor sosem lovagolt be Mordiniumba, csak körülötte tett egy kört. A felsővárost a palotával, mint rendszerint, aznap is elkerülte, és inkább a régi viadukton

vágtatott keresztül. Szerette a boltívek látványát, akárcsak a bennük álló, majd háromszáz éves szobrokat: a hálás polgárság emelte őket a Szárnyas Korona lovagjainak, akiket ez idő szerint ő vezetett.

Mordinium házai elmaradtak ló és lovas mögött. A vasalt paták végigdübörögtek a hídon, és visszafordultak a Koronás székház felé. A nap sugarai visszaverődtek a fehér falakról, és fellángoltak a csúcsos tető színes mozaikján. A madárdalba fegyvercsörgés vegyült: tucatnyi lovak forgolódtak az elkerített gyakorlótéren. Loghor megfékezte paripáját, mielőtt melljük ért, hogy ne kavarja rájuk a port, leugrott a nyeregből, és egy elé siető páncélos kezébe nyomta a kantárszárát.

– Leveled érkezett a kolostorból, nagymester. – A fiatalember gonddal lepecsételt tekercset nyújtott felé. Loghor elhúzta a száját, de nem tett megjegyzést. Magához vette a levelet, és besietett az épületbe.

Fél órával később már tisztálkodás után, megborotválkozva ült intarziás íróasztalánál. Tekintete harmadszor futotta át a rendházfő sorait, arcán pedig lassan szétterült egy elégedett mosoly.

Tréfás kedvükben lehetnek a szellemek, hiszen Aynira Relnor maga adja a kezébe a fegyvert, amire szüksége van.

Loghor!

Már hallhattál a fiataleberről, aki az utóbbi hónapokban a kolostor vendégszeretét élvez. Valian nem a mi világunk szülötte; démonnak nevezi magát, és bár – mint mondja – fajtája más mérték szerint él, mint mi, személyében roppant törekvő, lelkiismeretes ifjat ismertem meg. Rokonszenvezik a szellemek tanításaival, én pedig szeretném mihamarabb szerzetessé szentelni. Egyedülálló

helyzete miatt úgy érzem helyesnek, ha a hozzájárulásodat kérem, hogy a rendbe léphessen.

A szellemek legyenek mindnyájunkkal!

Aynira

A nagymester a pennája után nyúlt. Nem vesződött udvariassági formulákkal, csupán annyit rótt kemény betűivel a levél aljára:

Ha a démon a szellemek szolgálatába akar lépni, először bizonyítsa, hogy érdemes rá.

Leitatta az írást, aztán feltekerte a lapot, és ráütötte a pecsétjét. Tétovázás nélkül lépett az ablakhoz és intett magához a gyakorlatozók közül egy durva arcú, loncsos hajú lovagot. Csak néhány halk, bár annál határozottabb utasításra volt szükség, hogy a Koronás lóra kapjon, és kiszárguljon az udvarról. Loghor egy darabig még nézett utána, mielőtt behajtotta volna az ablakot.

Nem először hallott Aynira pártfoglaltjáról. A *démon* szó már előzőre is bántotta a fülét, leginkább mert nem sejtette, pontosan mit takar. Mindössze néhány homályos mondat ismert letűnt korokból, amelyek egy másik világról és az ott élő, elfajzott népről szóltak, arról azonban egyetlen feljegyzést sem talált, hogy egy efféle lény valaha is megfordult volna a városállamokban. Csak azokra a hírekre támaszkodhatott, amelyek erről a Valianról szóltak, azok pedig nem vágtak egybe Aynira beszámolójával a törekvő és lelkiismeretes fiatalemberről – ellenkezőleg, indulatokról és sebesültekről szóltak. Ötvenhárom év élettapasztalata és az egyház feletti ellenőrzés felelőssége egyaránt arra ösztönözte Loghort, hogy nemet mondjon a

rendházfőnek, vagy legalább több értesülést szerezzen, mielőtt döntést hozna. Más dolgok azonban jelenleg fontosabbak voltak, mint az egyház, a démon vagy a felelősség, és ha már a szellemek ilyen remek eszközt adtak a kezébe, a nagymester fel is szándékozta használni.

A loncsos hajú Koronás még ebéd előtt visszaérkezett. Loghor kérdően vonta fel a szemöldökét, amikor a lovag a dolgozószobába lépett.

– Nos?

– Minden a parancsod szerint történt, nagymester, bár meg kell mondjam, a rendházfő nem örült a döntésednek. Megkért, hogy szó szerint idézzem: őt jogodban áll felülbírálni, de vajon a szellemeket is?

Loghor ingerülten csapott az asztalra.

– Lehet, hogy a szellemeknek minden jöttment megfelel, a feltételeket viszont még mindig én diktálom. Nem érdekel, mi okból rejtegeti Aynira ezt a fajzatot. Ha ez kell ahhoz, hogy rátehessem a kezem, akkor parancsszóval ugrasztom ki. Megnézted magadnak?

– Csak egy pillanatra láttam, nagymester, de megjegyeztem magamnak. Embernek nincs olyan pipacspiros haja, mint az övé, a képe meg...

– Nem érdekel, hogy néz ki! Csak ismerjétek fel!

– Bocsáss meg, nagymester.

Csend lett. Loghor hosszan nézte a Koronás arcát. Olvasott a durva vonásokból, akárcsak azon a néhány héttel korábbi napon, amikor lovaggá ütötte. Már akkor sem véletlenül választotta ki a szóba jöhethető jelöltek közül, igaz, nem is a megszokott mérték alapján döntött.

– Aynira lehetőségei behatároltak – közölte végül. – Ha bizonyítani akar, csak egyféleképpen teheti. – Felállt. – Mostantól állandóan szemmel tartjátok a városból kivezető utat! Ha a fajzat elhagyja Mordiniumot... akkor tudjátok, mi a dolgotok.

– Minden az akaratod szerint lesz, nagymester. Már ha a démon csakugyan felbukkan.

Loghor arcán semmit sem lágyított a cinikus mosoly.

– Fel fog – mondta elégedetten. – Nincs más választása.

Mortua a batár sarkában gubbasztott, és mélységesen sajnálta magát... legalábbis az utazás első órájában. Aztán félrehúzta a függönyt, kibámult az elsuhanó nyárfák sorára, szája szegletébe pedig rövidesen befészkelte magát az első – kicsit azért még durcás – mosoly. Hisz tizenhét – nem, nem: lassan tizennyolc – évesen igenis nagy dolog, ha a mordiniumi rendházfő lóhalálában küld kocsit az ember lányáért, mert a rendelkezésére álló papok egyszerűen képtelenek...

Vajon mire? Nem fűlött a foga a hazatéréshez, erre mégis kíváncsi volt. Biztosra vette, hogy a dolognak ahhoz a bizonyos démonhoz lesz köze, akinek a felbukkanásáról jó hónapja suttogtak már az egyház berkeiben, ennél közelebb azonban nem jutott a megoldáshoz. De akárhogy is, ő majd megmutatja! Aztán pedig nagylelkűen lemond a neki járó ünneplésről, és mielőtt bárki észbe kaphatna, szépen visszasurran Hargerintalba.

– Ne tartsatok otthon sokáig, jó? – suttogta maga elé. – Tudjátok, hogy egyszerűen *muszáj* visszamennem!

A szellemek ugyan nem feleltek, de érezte maga körül az áramlatot – ahogyan a holt lelkek közösségét nevezték –, és ez megnyugtatta. Elvégre ő megteszi a kötelességét, akkor pedig a dolgoknak igenis jól kell alakulniuk! Két nap, legfeljebb három, és ismét úton lehet, ha pedig mégsem... de ezt a gondolatot inkább elhessegette.

Ahogy közeledtek Mordinium határához, úgy vált az út egyre forgalmasabbá. Bár a nagy kereskedőút északabbra szelte át a vidéket, itt is elzörgött egy-egy társzekér, az alsóváros macskakövein pedig meghallotta a kézikocsik kerekére erősített csengettyűk csilingelését. Az egyik, ami mellett elhajtottak, azzal a rekedt vidámsággal szólt, ami már sok éve csalt mosolyt a lány ajkára; Mortua kihajolt az ablakon, és odaintegetett a kocsit húzó, lisztes karú legénynek.

– Gyorsan azzal a kenyérrel, reggel óta nem ettem egy falatot se! – csipkelődött.

– Mortua kisasszony! – derült fel a suhanc képe. – Hajnalban vittem friss szállítmányt a kolostorba, ezt most...

A folytatást elnyomta a batár zörgése, de a papnő nem zavartatta magát. Most már lelkesen tekingetett jobbra-balra, hátha megpillant még egy ismerőst. Először érezte, mióta útra keltek, hogy Hargerintal ide, egy bizonyos ottani gyógyító oda, azért mégiscsak jó hazatérni.

Borszóló futotta be a kovácsoltvas kaput, amely előtt megálltak. Mortua fehér papi köntöse fölé kanyarította iszákját, és egykettőre kipattant a batárból. Tekintete élénken járt ide-oda, orrcimpái kitágultak, ahogy mélyen beszívta az otthon levegőjét, tudata azonban az áramlatot fürkészte, amely úgy vette körül, akár az ősz. Megváltozott körülötte, mióta útnak indult, mégis ugyanaz maradt, ahogyan a csend is tisztább, a reggel is levendulaszagúbb volt Hargerintalban. A papnő aprót sóhajtott, aztán megpördült, beletépett a legközelebbi szőlőfűrtbe, és a szájába tömte a zöldessárga szemeket.

– Ez még ilyen savanyú? – rándult össze, választ azonban nem várt. Öntudatosan igazította meg iszákja szíját, mielőtt benyitott volna a kapun.

Hatalmas, ódon épület terült el a lombok alatt, kimondottan rideg látvány ahhoz képest, ahol az utóbbi hónapokat töltötte. Itt nem

köszöntötte kis gyógynövénykert az érkezőt, mint Hargerintalban, nem pompázott virág a hosszúkás ablakokban, és nem csupán nyolc szerzetes lakta az épületet, hanem tízszer annyi. Mortua mélyet lélegzett, a bejárat felé iramodott, és csak a hátsó udvar felől közelítő, sebes léptek hallatán fogta vissza lendületét.

– Mortua, végre! A szellemekre, nem is hinnéd, milyen lassan telt nélküled a nyár!

– Shira! – A lány nyomban irányt változtatott, néhány pillanattal később pedig már két szeplős kar ölelésébe fúrta be magát. – Nahát, *téged* igazi öröm látni még akkor is, ha a nyavalya se akart hazajönni...

Elengedték és tüzetesen megszemlélték egymást, ahogy azt barát-nők szokták hosszas távollét után. Hiába viseltek mindketten papi köntöst, kiáltóbb aligha lehetett volna közöttük az ellentét. Seszöke hajával és nagy, szürke szemével Mortua kimondottan színtelennek érezte magát a deli leányzó mellett, akinek válláról látgy, vörös fűrtököt fújt hátra a szél, és akinek ő éppen csak az álláig ért – még ha élénkségben sokszorosán be is hozta ezt a vélt hátrányt.

– Még mindig úgy nézel ki, mint azok a fiatal juharfák a város határában – jegyezte meg. – Jól áll neked az ős, Shira.

– Te is jól lesültél a nyáron. Viszont nem tűnsz valami boldognak – ráncolta össze a homlokát a másik.

– Tényleg voltam már vidámabb. Mármost örülök, hogy szükség van rám, csak... – Mortua lesütötte a szemét. – Hát, *ennyire* voltam tőle, hogy Kai végre megcsókoljon, amikor megjött értem a kocsival, szóval...

– Kai? Nem hiszem el! Akkor beszélj minél előbb Aynirával, aztán siess vissza hozzá! Alighanem az írószobában ülnek Valiannal, olvasni tanítja...

– Ebédnél találkozunk, hm? Nem tudod, mit főznek?

– Elképzelesem sincs, de azt tudom, hogy utána mindent kiszedelek belőled!

Mortua rávigyorgott válasz gyanánt, aztán eliramodott. Léptei végigkopogtak az udvar kövén, felrappoltak a bejárathoz vezető lépcsősoron, és felverték odabent a tágas, homokszín előcsarnok csendjét. *Aynira, rávehetné ezt a démont, vagy mi a csudát, hogy fessen ki!* – futott át agyán a kaján gondolat. – *Kilenc nyamvadt éve, hogy rendházat cseréltünk a Szárnyasokkal, de még mindig látszik azoknak a rémes festményeknek a helye...* Elsietett a felső szintre vezető lépcsősor alatt, kikiáltott az ablakon két szerzetesnek, akik a veteményes ágyás közepén tüsténkedtek, és ráfordult az írószobához vezető folyósóra.

Akkor fogta csak vissza a lépteit, amikor meglátta a résnyire nyitott ajtót. Lesimította köntösét, és megpróbálta eligazgatni vállig érő, gubancos haját is, amelyet a szél madárfészekké tornyozott a fején. Közben a fülét hegyezte: az ajtó mögül ismeretlen férfi tétova szavai szűrődtek ki. Döcögésük világosan elárulta, hogy gazdájuk nem régóta ismerkedik a betűk tudományával.

– A testvérek elszörnyedten álltak a leány holtteste felett. Rettenetes esküt tettek, hogy többé nem oltanak ki egyetlen életet sem, még azért sem, hogy a sajátjukat mentseék...

A hang elhalt, mintha tulajdonosa az olvasottakon gondolkodna, aztán érzékelhető keserűséggel kérdezett rá:

– Nem kereshetnénk békésebb olvasnivalót, Aynira úrnő?

Úrnő? – Mortua elvigyorodott a titulus hallatán, pedig közel sem volt elégedett. A démon eddig csalódást okozott: a lány torz, mély mormogásra számított, helyett azonban egy húsz-egynéhány éves fiatalember megnyerő, bár a kelleténél egy árnyalatnyival magasabb hangját kapta. Most már igazán érdekelte, hogy nézhet ki az ifjú.

Eddig titkon öles izomzatra és vadállati arcra számított, macskás, alattomos vonásokra, vagy épp ellenkezőleg, fenyegető, bumfordi medvére, ez a hangszín azonban túl emberinek hangzott. Mortua nem várta meg a rendházfő választát: kopogtatott, hogy jelezze az érkezését, és már be is perdült.

Tekintete végigsiklott a két alakon. A démonból egyelőre nem sokat látott: eltakarták előle a felegyenesedő rendházfő ruhájának bő redői. A hatvan év körüli, egyenes derekú asszony arcán szétfutottak a ráncok, ahogy elmosolyodott, míg Mortua odalépett hozzá, hogy tisztelettel térdet hajtson.

– Megjöttem, Aynira. Hívtál, szóval itt vagyok. – Sikerült száműznie a mondatból a szemrehányást. Elfogadta a felé nyújtott kezet, ami gyengéden felsegítette, és igyekezett nem túl feltűnően pislogni a rendházfő háta mögé.

– Örömmel vártalak, Mortua. Úgy hallom, derekasan kitettél magadért a nyáron.

– Hát... a szellemek velem voltak, és nem hagytak unatkozni – húzta ki magát a lány. – Meg is ígértem, hogy visszamegyek, ha...

Hagyta elhalni a szavakat, keze reménykedve morzsolgatta köntöse szegélyét.

– Nem foglak megakadályozni benne, ne félj! – Aynira a fiatalemberhez fordult. – Valian, ha megtennéd, hogy visszaviszed a könyvet a polcra, és csatlakozol hozzánk...

– Hagyd, majd én! – Mortua örült, hogy van ürügye alaposan megbámulni a démont. Odapattant hozzá, és kikapta a kezéből a jókora kötetet. Magában jót derült Valian meghökkent arckifejezésén, ami egyúttal elterelte a figyelmet a saját zavaráról: akárcsak az ifjú hangja esetében, most is teljesen mást tapasztalt, mint amire számított.

A háziszóttos ingen végigomló haj cinóberpirossága ragadta meg először az érdeklődését. A hosszú szálak vastag és durva tincsekké álltak össze, akár a tollszár. A keretükbe foglalt arcon nem látszott állati jelleg – ha szemtől szemben nem is, félhomályban Valian könnyűszerrel eladhatta volna magát embernek. Keskeny, íves vonásait a színek éles ellentéte tette leginkább idegenné: a fehér bőr, ami mégsem tűnt sápadtnak, a keskenyre összehúzott szempár pillanatra felcsillanó kékje és a körülomló, szokatlan hajzat. Mortua megbámulta az összepréselt, színtelen száját, a borostát hírből sem ismerő állat, aztán hirtelen zavarral elfordult, és feltuszkolta a könyvet a legközelebbi polcra. Így elsőre a vártnál sokkal emberibbnek találta Valiant, ez pedig roppantul feszélyezte, bár nem tudta volna megmagyarázni, miért.

Aynira közben visszatelepedett hintaszékébe, és intett, hogy üljenek mellé. Mortua nyirkos tenyérrel engedelmeskedett. Még mindig magán érezte a démon feszült, kutató tekintetét.

Valian nem sietett hozzájuk. Előbb kihúzta a könyvet a sorból, ahová a lány rakta, és szó nélkül a helyére vitte, a szemközti falhoz.

– Köszönöm, Valian. – A rendházfő Mortuához fordult. – Remélem, megbocsátod nekem, hogy ilyen sietve küldtettem érted, de nagy szükségem van rád. Talán tudsz róla, hogy ebben az évtizedben a mi rendházunknak kell elvégeznie a szokásos szertartást a Shreior ligetben. Szeretném rád bízni ezt a feladatot, kísérőül pedig Valiant szántam melléd.

– Na de... – A lány döbbsen pislogott rá. – Szóval nekem kellenne megerősítenem a béklyót, ami a sírjához köti a mágus szellemét? – A *mágus* szót nyilvánvaló undorral ejtette ki, kapott is érte egy váratlanul élénk pillantást a démontól. – De hát azt bárki meg tudja csinálni! Elküldhetted volna Shirát is, vagy akár...

– Miről van szó, Aynira úrnő? – szakította félbe Valian. – Azt hittem, a szellemek a javunkat akarják.

– Többségükben csakugyan. Csupán elvétve akad közöttük romlott, mint amilyen Nalissa Tilioné is. Nalissa papnóként vette magára a varázslás bűnét, és szembeszegült a Korona lovagjaival, amikor felelősségre vonták érte. A kolostorépület omlott rá, de hamar kiderült, hogy a szelleme nem vált az áramlat részévé, mi több: veszélyesebb, mint életében. Magam is jelen voltam, amikor végül bebörtönözték. Tízévente kell megújítani a szertartást, ami megakadályozza, hogy elszabaduljon. Ennek jött el most az ideje, én pedig szeretném, ha elkísérnéd Mortuát a Shreior ligetbe, és vigyáznál rá, amíg elvégzi.

Mortua arra számított, hogy a démon tiltakozni fog, Valian azonban beleegyezően bólintott.

– Óhajod szerint lesz, Aynira úrnő. Azt mondd, a szellem veszélyes?

– Ugyan már! – kottyantott közbe a papnő. – Visszazárom, mire észrevenné, hogy betettük a lábunkat a ligetbe. A sírjáig lesz érdekes eljutni, de az sem olyasmi, amit ne tudnék megcsinálni!

– A Shreior liget állandóan változik – magyarázta a démonnak a rendházfő. – Az áramlat őrzi, hogy senki ne tévedjen a területére, és keltse fel véletlenül Nalissa szellemét.

– Legutóbb izzó parázs borította, igaz? Előtte meg tömör sziklák vették körbe, ha jól emlékszem, elég régen olvastam róla... vagy az a futóhomok után volt? Kíváncsi leszek, most mivel várnak a szellemek, még sohasem láttam futóhomokot!

– Mikor induljunk? – Valian továbbra sem mutatott lelkesedést, vagy akár érdeklődést a lány iránt. Mortua bosszúsán méregette. *Pedig egészen jóképű lenne, ha nem váгна ilyen mogorva képet...* Csak most fedezte fel, milyen kék a démon szeme: az a se nem sötét, se

nem világos árnyalat, amelyet egyes vadvirágok szirmában fest meg a természet.

– Legjobb lenne haladéktalanul. – Aynira rámosolygott a védencére. – Mortua képes a szellemek segítségével gyorsan a célotokhoz röptíteni benneteket, vagyis hamar megjárhatjátok.

– Akkor engedelmekkel átöltözöm páncélba. – Valian megvárta az asszony biccentését, felállt, és az ajtóhoz indult. Félúton torpant csak meg, hogy a homlokát ráncolva hátraforduljon: – Aynira úrnő... Mi lett a fivérekkel?

Milyen fivérekkel? – Beletelt egy pillanatba, mire Mortua rájött: a démon nem a feladatukról, hanem korábbi olvasmányáról kérdez.

– Tartották magukat az esküjükhöz, akárcsak az utódaik.

– Akkor ez nem csak legenda?

– Ki tudhatja azt manapság? – felelte bocsánatkérő mosollyal a rendházfő. – Mondákon kívül nem sok maradt fenn azokból az időkből. Azt mondják, a három fivérből lettek később a Szolgálók, de...

– De Szolgálók nem léteznek, és soha nem is léteztek – vágott a szavába Mortua. – A szellemeknek semmi szükségük rá, hogy holmi titkos testvériség intézkedjen a nevükben. Arra itt vagyunk mi, papok – düllesztette ki a mellét, mire Valian csak megcsóválta a fejét, és inkább szó nélkül kisietett a szobából.

Mortua meg sem várta az ajtó koppanását. Olyan hévvel fordult a rendházfőhöz, hogy megbillent alatta a szék.

– Igazán, Aynira, tudod, hogy szívesen segíték, de muszáj volt egy ilyen piszlicsáré ügy miatt hazarángatnod? Ezt a nyomorult szer-tartást Shira vagy Kendaron is el tudná végezni, sőt, már rég túl is lennének rajta, én meg egy napot zötykölődtem az úton, és...

– Teljesen igazad van, Mortua – szakította félbe az asszony. – Bármelyikük alkalmas lenne a feladatra... már ami a szertartás végrehajtását illeti.

– De? Szó van valami másról is, igaz? – A lány gyanakodva sandított az ajtó felé. – Csak nem ez a... Valian?

Bólintást kapott válaszul.

– Nem tudom, mennyit hallottál felőle Hargerintalban. Valian egy távoli világból keveredett hozzánk, amelyet elmondása szerint már évszázadokkal ezelőtt elhagytak a szellemek. Igen kellemetlen körülmények között akadtunk egymás útjába, amelyekről a hozzájárulása nélkül nem szívesen beszélnek. Sokan ellenezték, hogy a pártfogásomba vegyem, mert... Nos, hányatott élete volt, és nehezen múlnak a régi beidegződései. A szellemeknek hála, komolyabb baj nem történt, de esett már kár bútorban, és sajnos testvérben is, mióta közöttünk él. Ennek ellenére nagyon törekvő, jóindulatú fiatalember, keményen küzd azért, hogy megtalálja a helyét. Sokat fohászkodom miatta a szellemekhez, és egyre inkább úgy látom, hasznára válna, ha a szolgálatukba lépne.

– Szerzetessé akarod szentelni? – kerekedett el Mortua szeme.

– Igen. A rendkívüli körülmények miatt jónak láttam a nagymester engedélyét kérni, Loghor pedig ragaszkodik hozzá, hogy Valian bizonyítsa az elkötelezettségét. Mivel úgysis időszerű az út a Shreior ligetbe, abban maradtunk, hogy odaküldöm a szertartást végző pap kísérőjeként. Csakhogy sem Shira-Lin, sem Kendaron nem hajlandó magával vinni.

– El sem tudom képzelni, mi okuk lehet rá – fintorodott el a lány.

– Valiant szerzetesnek szánják a szellemek – felelte szelíden Aynira.

– Ez szilárd meggyőződése. Neki sem tesz jót, hogy tartózkodást

lát a testvérek arcán. Nálad viszont se nyitottabb, se segítőkészebb embert nem ismerek. Hiszem, hogy képes leszel kezelni őt.

– Abban nem lesz hiba – értett egyet Mortua –, de vajon ő is képes lesz kezelni engem?

– Ha meggyűlne a bajod Nalissával, feltétlenül számíthatsz rá. És ezenfelül is szolgálhat még meglepetésekkel.

– Szóval akkor magammal viszem a ligetbe, elvégezzük a szer-tartást, visszahozom neked, és kész? Úgy értem, nem kell tovább maradnom, hogy a lelkét ápolgassam, meg semmi ilyesmi?

– Pontosan erre szeretnék megkérni.

A lány felpattant ültéből.

– Akkor tényleg ne vesztegessük az időt! Magamhoz veszek néhány ereklyét, és már itt sem vagyunk. A kapunál várom a dé... mármint a leendő testvért, megmondanád neki?

– Természetesen, Mortua. A szellemek áldása legyen rajtatok!

Mortua kapkodva meghajolt, és kiviharzott az ajtón. Jókedve egy csapásra visszatért, amikor rájött, hogy estére ismét Hargerintalban lehet, méghozzá a jóképű szőke gyógyító társaságában, aki körül az utóbbi időben a gondolatai forogtak.

Nem figyelte, merre megy: kilenc évig élt az ódon falak között, vagyis már gyermekkorában megtanulta a járást. Alig egy perccel később tárta ki a szentély ajtaját, és akkor sem torpant meg, amikor odabentről egyszerre húszt fordult felé. Körbevillantott egy széles mosolyt – a legtöbben viszonozták –, és egy oldalajtón át a kis terembe surrant, ahol a kolostor birtokában lévő ereklyét tartották. Jókora, faragott láda állt a fal melletti emelvényen, ahhoz lépett oda; a fedelére fektette a tenyerét, és halk fohászt suttogott a szellemekhez. Apró kattanas volt a válasz, ahogy a zár engedett. A lány csak néhány másodpercig kotorászott, mielőtt diadalmasan előhúzott

egy tucat hajszálat és egy hosszúkás tartóba foglalt csontszilánkot. Ezeket sietve az izákjába tömködtte, aztán visszaszaladt az udvarra.

Valian a kerítés tövében várta. Hosszú haja, amit időközben szigorúan hátrakötött, lángolni látszott a szőlőlevelek zöldje előtt, fejét magasra szegte, ujjai türelmetlenül szorultak ökölbe. Mortua lenyűgözve bámulta meg a páncélját: megragadta a tekintetét ragyogó kékesfehér színe és különleges anyaga. Ő maga legfeljebb egyszerű bőrvértet húzott a köntöse alá, ha komolyabb küldetésre indult, de a fémekhez is konyított annyit, hogy észrevegye, a démon páncélja legfeljebb feleolyan nehéz, mint amilyennek lennie kellene. Vonakodva szakította el tekintetét a vállvasak jégvirágmintájáról, és Valian arcába nézett. A rezzenetlen kék szempár ismét eszébe juttatta, hogy kettős küldetést kapott.

– Szép páncél – jegyezte meg barátságosan. – És jól is áll. Nem tudom, mondta-e Aynira: Mortua Mortandis vagyok, harcos-pap. Te pedig Valian, ha jól értettem. Ha készen vagy, részemről...

– Mit akarsz tenni, ha a szellem elszabadul? – vágott a szavába a démon.

– Nem szabadul el. De ha mégis, van nálam ereklje. Ne aggódj, ha nem lenne az egész gyerekjáték, Aynira nem egy kezdőt küldene!

Valian összehúzott szemmel tanulmányozta. Mortua önkéntelenül is kihúzta magát. Pontosan tudta, mit lát a fiatalember: egy manóarcú csitrit, aki még a válláig sem ér, és a legnagyobb jóindulattal sem lehet izmosnak vagy nőiesnek nevezni.

– Ráadásul kezdő vagy?

– Jaj, nem én, *te!* – igazította helyre öntudatosan a lány. – Úgy értem, remekül fest rajtad ez a páncél, és biztosan jól bánsz a fegyverrel is, de a szellemekről nem tudhatsz túl sokat... Aynira szerint legalábbis a te világotat már rég elhagyták. – Egy pillanatra még a

hideg is kirázta. – Iszonyú lehet, mintha nem lenne levegő az ember körül... brr, inkább bele sem akarok gondolni. A lényeg, hogy ne tarts semmitől, ebédre itthon leszünk, utána én megyek vissza Kaihoz, téged meg szépen felszentelnek, és mindenki jól járt, hm?

– Ezek szerint nem megyünk messzire.

– Nos, éppenséggel igen, csakhogy kegyelt vagyok, szóval oda tudlak vinni, mielőtt egyet pislognál. Épp csak fohászodom egyet, várj... – Lehunyta a szemét, ajkát hangtalanul mozgatta, aztán megrázta magát, és karon ragadta a megdöbbent ifjút. – Kapaszkodj, mert most száguldani fogunk!

Légies könnyedséggel eredt futásnak. Valian engedte, hogy magával húzza, a lány pedig meg sem próbált elfojtani egy vad vigyort, amikor megérezte, hogy kemény ujjak kapaszkodnak a vállába. *Szóval nem is olyan nehéz meglepni a zord démon* – gondolta kajánul, de nem csodálkozott. Tudta, hogy bár kellemes tempót diktálnak, a szellemek közbenjárására a világ egyetlen csíkká folyik össze Valian szeme előtt. Mordinium máris elmaradt mögöttük, aztán átszaladtak a völgyön, amelyben a városhoz vezető szekérút kanyargott. Víz fröccsent fel a lábuk alól, ahogy átgázoltak egy kis patakon, és még meg sem izzadtak, amikor Mortua lefékezett.

Terebélyes erdő fái magasodtak előttük, ágaik közül madárdal szűrődött ki, tövükben a tegnapi eső után frissen előbukkant gombák pompáztak. A lány fújtatva nézett fel az égre – a nap állásából ítélve legfeljebb fél órát töltöttek az úton –, aztán meghúzta a kulacsát, és odadobta Valiannak is. A démon oda sem figyelve kapta el. Tekintete a rengeteg szélét pásztázta, félhangos kifakadásában hitetlenség csendült:

– Háromnapj járóföldre vagyunk a várostól...

– Mondtam, hogy a szellemek kegyeltje vagyok! – büszkélkedett Mortua.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mondtad. Csak azt nem, hogy ez mit jelent. Vagy olyasmi, mint a Szolgálók?

– Verd már ki a fejedből a Szolgálókat! Én létezem, ők meg nem. Ha tiszteletlen akarnék lenni, úgy fogalmaznék, a kegyeltek a szellemek barátai. Valamiért jobban törődnek velünk, mint a többi emberrel, és olyan dolgokat is elég szépen kérnünk, amiért egy átlagos papnak szertartást kell bemutatnia. Ez persze főleg akkor jön jól, ha valaki nem rendbéli. Idefigyelnél, ha beszélek hozzád?

Valian még mindig a fákra meredt. A lány szavára megfordult, alaposan megszemlélte a látóhatárt, és maga elé dűnnyögte:

– Ismerem ezt a helyet...

– Ez Varengar erdeje. Visszakérhetem a vizemet? – Mortua mellé lépett, és megérintette a könyökét.

A démon olyan gyorsan mozdult, hogy a lánynak esélye sem volt kitérni: három lépést tántorodott hátra a látszólag erőtlen karlendítéstől, és meg kellett kapaszkodnia az egyik fatörzsben, hogy ne essen hanyatt. Valian szembepördült vele, a kardja után kapott... aztán zavartan a földre sütötte a tekintetét.

– Jobb, ha nem teszel körülöttem hirtelen mozdulatokat, és még véletlenül sem érsz hozzám – morogta.

– Vettem észre. – Mortua sziszegve rázta a kezét: két ujjáról is lehorzsolta a bőrt, amikor a fába kapaszkodott. Már nem érezte túlzásnak, hogy rendtársai megtartják a három lépés távolságot a démontól, de egykettőre megfeledkezett a bosszúságáról, ahogy Valian felé fordult. Az ifjú még mindig a csizmáját bámulta, és bár a ritkuló lomb árnyékot vetett az arcára, Mortua esküdni mert volna rá, hogy elpirult. – Nem esett bajom – mondta békülékenyen, de ezúttal csak a kezét nyújtotta ki a kulcsáért. – Szóval jártál már erre?

Valian bólintott.